YHTEISKUNNALLISIA JA VALTIOLLISIA VIRTAUKSIA ULKOMAILLA

Venäjän bolshevikien taloudellinen ohjelma

Kirj. V. Miljutin.

Sosialismi ei nykyisin enään ole vain tunnuslause, jonka toteuttamiseksi työväenluokan on ollut ja on porvarillisen järjestelmän vallitessa taisteltava, jonka nimessä proletariaatti on rakentanut järjestönsä, jonka valossa se on tarkastellut päivänteht ävi ään: sosialismi on nyt käytännöllisesti toteutettava yhteiskunnallinen järjestelmä.

Kun kerran on julistettu proletariaatin diktatuuri, kuten on tapahtunut Venäjällä, silloin on välttämätöntä muuttaa alhaalta ylös asti koko yhteiskunnallis-taloudellinen järjestelmä uusille perusteille. Tästä ovat kirjoittaneet kaikki, jotka vaan ovat käsitelleet tieteellisen sosialismin teoriaa.

Riistäjien riistäminen, tuotannon, vaihdon, tuotteidenjaon ja yleensä taloudellisen hallinnon koko monimutkaisen järjestelmän rakentaminen uusille perusteille, — kaikki se on yhteiskunnallisen kumouksen loogillisena seurauksena.

Tämän me havaitsemme kaikkialla, missä valta siirtyy työläisten käsiin.

Kaikki sosialistisen puolueiden ohjelmat ovat sosialistisen kumouksen toimeenpanemiseen asti olleet määrätysti jaettuna maksimi-ohjelmaan ja minimi-ohjelmaan. Maksimi-ohjelmana on sosialismi, jota kohti yhteiskunnallinen kehitys on käymässä; sen saavuttamiseksi on taisteltava, se on päämääränä. Minimi-ohjelmassa esitetään se, mikä lopullisen päämäärän saavuttamiseksi käytävän taistelun edistämiseksi on välttämätöntä toteuttaa porvarillisen järjestelmän puitteissa. Minimi-ohjelmalla oli suhteellinen arvonsa, sen merkityksen määräsivät sosialismin saavuttamiseksi käytävän taistelun mahdollisimman parhaat ehdot.

Mutta porvarillisessa yhteiskunnassa osa sosialisteista (ja muutamissa maissa melkoinen osa) vaihtoi sosialistisen ohjelman vallankumouksellisesti merkityksellisimmän ja oleellisimman osan (joka oli huomattavasti kehitettynä jo Kommunistisessa Manifestissa) poroporvarilliseen kehityksen teoriaan.

Revisionistit (varsinkin bernsteiniläiset) ovat esittäneet periaatteen: "Päämäärä ei merkitse mitään, liike kaikkea." Minimi-ohjelmalle annettiin ensiarvoinen, yksinomainen merkitys. Taistelu 8-tuntisen työpäivän, sovinto-oikeuksien, yleisen ääni oikeuden j. n. e., j. n. e. saavuttamiseksi julistettiin sosialistien "realipolitiikaksi", mutta sosialismia sellaisenaan pidetään vain "juhlapäivien" asiana, sitä säilytettiin "hopeatavarain kaapissa" ja otettiin esille vain erikoisen juhlallisissa tapauksissa. Näyttämöillä esiintyi maanmainio teoria, joka puhui porvarillisen järjestelmän paikkailemisesta ja uudistelemisesta, kivuttomasta siirtymisestä sosialistiseen järjestelmään j. n. e.

Tämä työväenliikkeessä harjoitettu liberaalinen politiikka, minkä tietysti aiheutti sarja objektiivisia syitä, vaikutti, kuten nyt hyvin tiedämme, vahingollisesti, turmiollisesti koko II:seen Internationaleen.

Viehättyminen vähäisten päämäärien tavoitteluun, yhteistoiminta porvariston kanssa, parlamenttaarinen kretinismi — muodostivat lopulta a'van määrätyn suunnan II:sen Internationalen enemmistön toiminnalle.

Hajaanntuminen oli käymässä sisäpuolella ja ilmeni selvästi, kun tuli kapitalistisen järjestelmän suurimman maailmanpulan, vuosien 1914—1917 imperialistisen sodan, hetki.

Vain verraten vähäinen ryhmä sosialisteista jäi uskolliseksi vanhalle lipulle eikä unohtanut taistelun lopullista päämäärää, sosialismia.

Kun kärjistyi kysymys sosialismin olemassaolosta, niin II:sen Internationaalen sosialistisen liikkeen huippukerros osoittautui sokeaksi näkemään historiallisen hetken vaatimia tehtäviä, osoittautui niin kiinteillä sekä aineellisilla että psykologisilla siteillä sidotuksi kapitalistisen järjestelmän olemassaoloon, että se maailman proletariaatin edut kavaltaen ja pettäen rupesi kaikkien maiden ja erittäin kunkin maan porvariston puolelle. "Maksimiohjelma" uhrattiin ja jätettiin syrjään porvariston "realisten" etujen vuoksi, joita nyt alettiin nimittää "kansallisiksi eduiksi" tai "kansakunnan eduiksi".

Pesäero oli välttämätön niiden välillä, jotka olivat sillä kannalla, että on välttämätöntä toteuttaa proletariaatin valta, välttämätöntä — kapitalistisen järjestelmän ollessa syvällisen rappion tilassa (mitä itse asiassa oli sota) — siirtyminen uuteen yhteiskuntajärjestelmään, ja niiden välillä, jotka pitivät kiinni häviämässä olevasta porvarillisesta järjestelmästä ja koettivat pidättää historiallisen liikkeen eteenpäintulvimista. Ja tämä pesäero syntyi.....

Kuvaavaa on, että ne, jotka, kuten esim. Kautsky, niin ilkeästi ja sattuvasti aikoinaan ivasivat Bernsteiniä hänen revisionistisen innostuksensa vuoksi, nyt ovat täydelleen hänen kannallaan. Kautskylle ja niille, jotka ovat hänen kannallaan, on sosialismi jäänyt "hopeatavarain kaappiin", jäänyt paljaaksi korulauseeksi, eikä ole elävänä järjestelmänä, joka vaatii toteuttamistaan.

Yhteiskunnallisen vallankumouksen kehittyminen aivan määrätysti ratkaisee kiistan. Kaikille niille, joiden mielestä tieteellinen sosialismi ei ole kuollut, kuiva, usvainen kaava, vaan elävän todellisen ja vallankumouksellisen käytännön heijastusta, on aivan selvä, se ratkaisu, minkä meidän aikamme historia jo on vahvistanut.

Sosialismi on meidän ajallamme, meidän aikakaudellamme, käytäntöä, tekoa, joka vaatii toteuttamistaan.

Mutta tällaisissa olosuhteissa ei ohjelman jakamisella maksimi- ja minimi-ohjelmaan ole mitään järkeä. Nämä osat sulautuvat yhtenäiseksi, sopusuhtaiseksi kokonaisuudeksi.

Käytännössä onkin niin tapahtunut ja tapahtuu edelleenkin. Kun valta on siirtynyt proletariaatin käsiin, toteutetaan vanha minimi-ohjelma, s. o. kaikki vaatimukset sellaiset kuin 8 tuntisen työpäivän, työn suojeluksen, maan kansallistuttamisen y. m. aikaansaamista tarkoittavat, toteutetaan.

Mutta samalla kun valta siirtyy proletariaatin käsiin, esiintyy aivan uusia vaatimuksia, jollaisia ei sisältynyt eikä voinutkaan sisältyä vanhaan minimi-ohjelmaan, joka oli sovellutettu kapitalistisen järjestelmän edellytyksiin.

Ennen kaikkea esiintyy kysymyksiä, joita aiheuttaa hallintotoiminta, joka nyt rakentuu aivan toisille perusteille kuin porvarillisessa yhteiskunnassa. Edelleen kysymyksiä, jotka koskevat tuotantovälineiden yhteiskunnallistuttamista, tuotteidenjaon järjestämistä, työn järjestämistä. Tämä on jo sosialistisen järjestelmän toteuttamisen alkua. Tämä ei ole sosialismia sanan täydellisessä merkityksessä, vaan vasta ensimäisiä askeleita, sen alkuperustusta. Tässä suhteessa käytäntö, välitön toiminta, alkaa nopeasti voittaa vanhaa sosialismin teoriaa, toteuttaen ja täydentäen sitä. Sosialistisella järjestelmällä on jo nyt kehityshistoriansa, ja sen kehittymisen, täydellisentymisen kehittymisvaiheet edistyvät nopeammin kuin on ollut laita yhteiskunnallisen elämän edellisten kausien.

Tuotantovoimien kehitys, jätettyään vanhat kapitalistiset muodot, vaatii sosialistisessa järjestelmässä sellaisia toimenpiteitä, joista tuloksena olisi mahdollisimman valtava ja voimaperäinen tuotannon kohoaminen, mahdollisimman paras työn käyttäminen, taloudellisella alalla tarpeellisten eri toimintamuotojen sopusuhtainen yhtyminen ja keskitetty hallinto.

Kaikkien tärkeimpiä sosialismin tehtäviä on yhteiskunnan tarpeiden järjestetty tyydyttäminen. Tämän tehtävän toteuttamiseksi on välttämätöntä asian vaatimalla tavalla järjestää tuotanto. Terävimmätkään ajattelijat eivät ole aavistaneet eivätkä ole voineetkaan aavistaa, millaiseksi muodostuu taloudellinen elämä siirryttyä uuteen järjestelmään. Sellaistenkin ajatuksen jättiläisten kuin Marxin ja Engelsin ja heidän jälkeensä muidenkin koko huomio on keskittynyt vain siihen, että sosialistinen järjestelmä saa aikaan ennennäkemättömän tuotantovoimien kukoistuksen ja kehityksen. Todellisuudessa on lähtökohdan, kapitalismin lopun, ja toisaalta sosialismin lopullisen toteuttamisen välillä mitä vaikein väliaikakausi, jolloin kapitalistinen järjestelmä hajoo ja häviää, mutta uusi järjestelmä vasta on muodostumassa, eikä voida välttää hetkellistä, mutta syvää tuotannon vähenemistä ja taloudellisen elämän rappautumista.

Tätä eivät sosialismin opettajat ole ottaneet huomioon. Mutta tämä tuli ehdottomasti eteen käytännössä, todellisuudessa, ja tämän vuoksi onkin uuden ohjelman tärkeimpänä lähtökohtana ennen kaikkea tuotannon kohottaminen.

Neuvosto-Venäjä on ensimäisenä joutunut kohtaamaan tällä alalla edessä olevat tavattomat vaikeudet ja voittamaan ne tavattomasti jännittämällä voimia, työn tapahtuessa sekä Venäjän porvaristoa että erittäin myöskin kansainvälisiä kapitalistisia rosvoja vastaan käydyn taistelun ilmakehässä.

Ja sittenkin, vastoin kaikkia vihollistemme ennustuksia, on Neuvosto-Venäjä onnistunut ei vain lujittamaan taloudellista asemaansa, vaan jopa muutamissa suhteissa, heidän tavattomaksi harmikseen, sitä parantamaankin. Tässä suhteessa on Neuvosto-Venäjän esimerkki mitä kuvaavin.

Jos käymme tarkastelemaan tuotannon pääaloja, niin näemme seuraavan kuvan.

Vuoden 1918 kuluessa ja vuoden 1919 ensi puoliskolla*) kansallistutettiin lähes kaksituhatta suurinta liikeyritystä, toisin sanoen lähes 90 pros. koko teollisuudesta. Tässä on huomautettava, että porvarillisen sanomalehdistön levittämä tieto, että kansallistutettu on pienteollisuus, on alusta loppuun vääristelyä ja valhetta.

Suurin osa liikelaitoksista on työskennellyt kaiken aikaa ja työskentelee yhä vieläkin. Vuoden 1918 lopulla toimitetun tiedustelun perusteella saatujen tietojen mukaan on työläisten lukumäärä vähentynyt keskimäärin 30 pros., mutta pääasiallisesti demobilisoiduissa ja keskisuurissa ja pienissä liikkeissä. Sarjassa suuriikkeitä työläisten lukumäärä on kasvanut. Enemmänkin. Korkein kansatalousneuvosto on järjestänyt uusia liikkeitä ja jatkanut 15 uuden suuren tehtaan rakennustyötä. Vuonna 1919 on päätetty suuren veturitehtaan 2 uutta sähköasemaa, joiden avulla aiotaan hankkia sähkövoima koko Moskovan piiriin. Saratovissa on alettu rakentaa suurta maanviljelyskonetehdasta.

Mitä suurimpia vaikeuksia on Neuvosto-Venäjä saanut kestää ja yhä edelleenkin kestää polttoaineen, tämän tuotannon ja liikenteen tärkeimmän tekijän, hankinnassa.

Neuvosto-Venäjän vihollliset, pyrkiessään lamauttamaan sitä, ovat suunnanneet pääiskun tähän kohtaan. Tavallisesti on polttoainetta saatu seuraavilta seuduilta. Donin alueelta on saatu suurin osa tarvittavasta hiilestä (lähes 1,200 miljoonaa puutaa). Bakun piiristä on kuljetettu muualle naftaa (koko tuotannon ollessa 600 miljoonaa puutaa — lähes 400 miljoonaa puutaa). Juuri nämä Venäjän alueet ovat koko vuoden 1918 kuluessa olleet eroitettuina Neuvosto-Venäjästä. Donin alueella on Ranskan porvariston tukemana isännöinyt kenraali Krasnov, joka on summittain hirttänyt kaivostyöläisiä; Bakun ovat vallanneet englantilaiset, joilla se yhä vieläkin on hallussaan.

Neuvosto-Venäjän täytyi koko vuosi 1918 ja vuoden 1919 ensimäinen puolisko tulla toimeen, omaten vähäiset vanhat varastot ja ennätetyään v. 1918 Bakusta tuoda 66 miljoonaa puutaa naftaa, edelleen vuoden 1918 kuluessa voitutaan valmistaa 58 miljoonaa puutaa turvetta ja saaden Moskovan piiristä kivihiiltä 2—3 miljoonaa puutaa kuukaudessa, mistä yhteensä kertyi noin 30 miljoonaa puutaa vuodeksi 1918, minkä lisäksi valmistettiin noin 2 miljoonaa kuutiota puita. Vain mitä säästäväisimmin käyttäen polttoainetta on onnistuttu ylläpitämään liikennettä ja tuotantoa.

Polttoaineen saantiin nähden näyttää vuosi 1919 muodostuvan vielä vaikeammaksi kuin oli vuosi 1918, kun Baku on englantilaisten käsissä eikä Doninkaan aluetta ole voitu sanottavasti käyttää. Vuoden 1919 tuotanto-ohjelmaan on sisältynyt hankkia 60 miljoonaa puutaa turvetta, noin 30—35 miljoonaa puutaa hiiltä (huomioonottamatta Donin aluetta), noin 5—6 miljoonaa kuutiota puita.

Selvää on, miten vaikeata on tällaisissa olosuhteissa "kohottaa" tuotantoa.

Raaka-aineiden hankintaan ja saantiin nähden on asema epäilemättä parantunut kaikilla pääaloilla, verrattuna vuoteen 1918, vaikka tässäkin amiraali Koltshakin hyökkäys idässä on estänyt ajoissa saamasta niin tärkeätä raaka-ainetta kuin puuvillaa. Turkestanissa oli vuotta 1919 varten ostettuna 5 miljoonaa puutaa puuvillaa, mistä joku määrä sitten saatiinkin. Pellavaa on v. 1919 ostettu 4 miljoonaa puutaa, ja vanhojen varastojen kanssa on sitä kaikkiaan 5½ miljoonaa puutaa. Kaksi miljoonaa puutaa pellavaa voidaan haitatta viedä ulkomaisille markkinoille. Villaa on jo vuoden 1919 ensi puoliskolla ostettu lähes 2 miljoonaa puutaa, tehtaiden vuotuisen tarpeen ollessa 3 miljoonaa puutaa, niin että verka ja villatehtailla on riittävästi raaka-ainetta.

Hankittuna on huomattavat määrät nahkaa, turkiksia, hamppua y. m. s., mistä osa voitaisiin viedä ulkomaisille markkinoille.

Enemmän tai vähemmän normaaliin tapaan käy metallin hankkiminen, vaikka tässäkin Donin ja Uraalin menetyksestä on ollut raskaat seuraukset. Sellaisia ovat olleet liikkeiden raaka-aineilla varustamisen edellytykset. Tärkeimpiin tarveaineisiin ja tuotteisiin (metalleihin, pellavaan, villaan, nahkaan) nähden on toimeenpantu valtion monopooli.

Tuotanto on toiminnaltaan ollut mitä erilaisinta eri aloilla, riippuen mitä erilaisimmista syistä: elintarpeiden ja polttoaineen riittämättömyydestä, raaka-aineen saannista j. n. e.

Sittenkin on tuotanto osittain epäilemättä parantunut. Lähes 10 pros. liikelaitoksista on vuotta 1918 koskevan teollisuustilaston mukaan kohottanut tuotantoaan vuoteen 1917 verraten.

Suurteollisuudella on valta-asema. Neuvosto-Venäjällä on kaikilla pääaloilla muodostunut ja lujittunut valtion trusteja; on olemassa tavaton valtion trusti metallien valmistuksen ja koneteollisuuden alalla, edelleen "Kuparikeskus", "Kumikeskus", lähes 20 "haara"-yhtymää kutomateollisuuden alalla j. n. e.

"..... Tuotannon mahdollisimman suuri keskittäminen, yhdistääkseen sen tuotantoaloittain ja tuotantoalaryhmittäin ja keskittääkseen sen mahdollisimman tarkoituksenmukaisiksi tuotannollisiksi yksikoiksi ja saadakseen taloudelliset tehtävät nopeasti täytetyksi." Niin lausutaan ohjelmassa.

Kaikki toimenpiteet ja yksityiskohtaisemmat ohjelmavaatimukset, — ei vain mitä tulee tuotantoon, vaan myöskin mitä tulee maatalouteen (ensi sijalle asetettuna "neuvostotalouksien, s. o. suurten sosialistisen talouksien, järjestäminen"), vieläpä mitä tulee kotiteollisuuteen ("näiden takapajuisten tuotantomuotojen kivuton muuttaminen korkeammaksi koneita käyttäväksi suurteollisuudeksi") — tarkoittavat tuotannon kehityksen sellaisen "yleisvaltakunnallisen suunnitelman" toteuttamista, mihin jo yllä viitattiin.

Me tiedämme mainiosti, että pienteollisuus ja pientalous niin kaupungissa kuin varsinkin maaseudulla tulevat vielä kauan, varsin kauan elämään. Siirtyminen uusiin muotoihin on oleva perin hidasta.

Vain kokemuksen tietä, vain siten, että vapaaehtoisesti joudutaan tunnustamaan yhtymisen ja suurteollisuudessa käytettyjen menettelytapojen edut, mutta ei pakon tietä, siitä seikasta on erikoisesti huomautettu ohjelmassa —, käy tämä siirtyminen mahdolliseksi.

Usein taloudellisten tehtävien toteuttaminen vaatii tavatonta voimien jännittämistä.

Hallintokoneiston muodostamisessa vanhan porvarillisen koneiston tilalle on esiintynyt sellaisia vaikeuksia, että sellaisia eivät milloinkaan ole kuvitelleet sosialismin teoreetikot.

Puhumattakaan siitä, että koko vanha ylin kerros — insinöörit, teknikot, liikkeenjohtajat, jotka ovat eläneet ja jotka on kasvatettu porvarillisessa ympäristössä ja jotka ovat omaksuneet kaikki sen tavat ja tottumukset — on äärimäisen vihamielisesti suhtautunut uuteen järjestelmään, osoittanut ja yhä osoittaa avointa tai salaista vastustusta, puhumattakaan kaikesta tästä, on kuvaavaa, että sittenkin kun tämä vastustus on murrettu, sittenkin kun he ovat siirtyneet uuden työväenvallan palvelukseen, osoittautuvat he kasvatuksensa vuoksi usein vähän käyttökelpoisiksi uuden elämän, taloudellisen toiminnan uusien muotojen rakennustyöhön.

Suurimmalta osalta, muutamia poikkeuksia lukuunottamatta, nämä ihmiset yhteiskunnallisen vallankumouksen jälkeen eivät ole järjestäneet, rakentaneet, luoneet uutta elämää, siten kuin heidän, tietoihinsa, kokemukseensa ja suurin mahdollisuuksiin katsoen, olisi pitänyt, vaan ovat palkkalaisina täyttäneet sen, mitä on käsketty (ja täyttäneet usein huonosti, tuntien vahingoniloa epäonnistumisen sattuessa). Heitä on täytynyt "käyttää", — muuta ei. Tämän tietäen on ymmärrettävää se vihamielisyys ja epäluottamus, mitä työläisjoukot ovat tunteneet ja tuntevat heitä kohtaan. Tämä vihamielisyys on laadultaan monimutkaista: ensinnäkin se perustuu siihen, että työläiset katselevat spesialisteja, erikoistuntijoita, eilisinä isäntinään tai niiden alttiina palvelijoina, ja toiseksi he huomaavat sen vastustuksen, sen "sabotaashin", osittain salaisen, jota nämä spesialistit osoittavat kaikessa työssään.

Selvää on kuitenkin, että teollisuus XX:nnellä vuosisadalla ei menesty ilman spesialisteja.

Ihmisten "luonnon" uudestisyntyminen ja "olemassaolon" aikaansaama heidän tietoisuutensa uudeksi muodosteleminen vaatii pitkäaikaista kehitystä. Siihen asti, kunnes kehittyvät omat spesialistit, jotka innostuneina rakentavat sosialistista taloutta, siihen asti on käytettävä sitä spesialistikuntaa, jonka porvarillinen järjestelmä on perinnöksi jättänyt.

Mutta järjestäjiä koskeva kysymys on vain yksi taloudellisen hallinnon koneiston oikeata rakentamista koskevan yleisen kysymyksen eri puolista. Tärkeimpänä oleellisimpana tehtävänä on tämän koneiston muodostaminen sellaiseksi, että se on mahdollisimman kiinteässä yhteydessä proletariaatin joukkojen kanssa, vapaa virkavaltaisesta luonteesta, siten järjestetty, että työväen joukko on oman työnsä isäntänä ja osallisena sen hallinnossa. Kokemus on osoittanut, että neuvostojärjestöt usein helposti muuttuvat virkavaltaisiksi. tshinovnikka-hengen kyllästyttämiksi laitoksiksi, viimemainituille ominaisine elämästä vieraantuneisuuksineen, paljojen paperien aiheuttamine virastohidasteluineen ja puhtaasti virastollisine harrastuksineen. Pelastuskeinona on nojautuminen työväen ammattiliittoihin. On huomattava, että Venäjällä jo ennen lokakuun vallankumousta suurimman osan ammatillisista liitoista oli vallannut kommunismin henki. Ammatillisten liittojen ensimäinen yleisvenäläinen edustajakokous (tammikuulla 1918) oli valtavalta enemmistöltään kommunistinen: 273 kommunistia, 21 sosialivallankumouksellista, 66 mensheviikkiä ja 50 puolueetonta, maksimalistia t. m. s.

Tämä kokous selvästi ja määrätysti selitti, että "ammatillisten liittojen työn painokeskus on siirrettävä taloudellisen järjestävän työn alalle. Ammatillisten liittojen, ne kun ovat proletariaatin luokkajärjestöjä ja muodostettuja tuotantoliittojen periaatteen mukaisiksi, velvollisuutena on ottaa suorittaakseen pääasiallinen osa työstä tuotannon järjestämiseksi ja rappiolle joutuneiden maan tuotantovoimien uudistamiseksi."

Tästä huolimatta on ollut melkoisesti tovereita, ja taloudellisten järjestöjen toimitsijoita, jotka ovat vastustaneet mainitunlaatuisen tehtävän antamista ammatillisille liitoille.

Nykyisin tämä riita voidaan pitää sekä käytännöllisesti että teoreettisesti katsoen päättyneenä. Elämä on osoittanut täysin oikeaksi sen suunnan, joka on pyrkinyt ja pyrkii perustamaan taloudellisen hallinnon ammatillisten liittojen pohjalle.

Venäjän kommunistisen puolueen edustajakokous on määrätysti vahvistanut sanotun periaatteen, syventäen sitä. "Yhteikunnallisen teollisuuden järjestävän koneiston", — lausutaan ohjelmassa, — "tulee perustua ensi sijassa ammatillisiin liittoihin. Näiden tulee yhä enemmän vapautua ammattikunnallisesta ahdashenkisyydestä ja muuttua suuriksi tuotannollisiksi yhtymiksi, jotka sulkevat piiriinsä kulloinkin kysymyksessä olevan tuotannonhaaran työläisten enemmistön ja vähitellen heidät kaikki järjestään". Ja edelleen: "Ammatillisten liittojen tulee joutua tosiasiallisesti keskittämään käsiinsä koko kansantalouden, käsitettynä yhtenäiseksi taloudelliseksi kokonaisuudeksi, hallinta."

Näin menetellen häviää meidän taloudellisen hallintomme elimistä vahingollinen virkavaltaisuuden henki.

Taloudellista ohjelmaamme on meidän toteutettava vanhan kapitalistisen järjestelmän kuolevien voimien kanssa käytävän katkeran taistelun ilmakehässä. Emme voi odottaa heti saavuttavamme loistavia tuloksia. Mutta meitä eivät voi, eivätkä saa hämmästyttää satunnaiset epäonnistumisetkaan.

Meidän ohjelmamme on tarkkaan otettava huomioon olevainen todellisuus, nojautuen niihin sen puoliin, joilla on tulevaisuutta. Kommunistien taloudellinen ohjelma on toimintaohjeena työväenjoukoille, jotka ensimäisinä ovat ottaneet taloudellisen hallinnon peräsimen käsiinsä.

"Meidän oppimme", — kirjoitti Marx, — "on toiminnan ohje"; sellainen on myöskin kommunistien taloudellinen ohjelma.

Nykyiajan yhteiskunnallinen elämä kehittyy tavattoman nopeasti.

Paljon on sellaista, mikä voidaan voittaa ja toteuttaa verraten lyhyessä ajassa, paljon on muutettava, paljon heitettävä pois, korvattava uudella. Mutta tämän ei saa antaa hämmentää itseään. Ken elää tahtoo, sen on käytävä eteenpäin.

*) Artikkeli on kirjoitettu viime vuoden heinäkuussa.

S. Osastoille ja Kirjallisuuskomiteoille

Olemme postittaneet kaikille toimiville s. s.-osastoille ja kirjallisuuskomiteoille Köyhälistön Diktatuuri, kirj. Karl Kautsky, hinta 40c, ja Työväenluokka Maailmaa Uudelleen Rakentamassa, kirj. N. Bucharin, hinta 30c. Nämä kaksi kirjaa ovat molemmat päivän tärkeimmästä kysymyksestä ja helposti kaupaksi käypää kirjallisuutta jokaiselle aikaansa seuraavalle työläisnaiselle ja miehelle. Asiamiehet, levittäkää kirjat HETI työläisten luetavaksi, sillä aika vaatii sitä. — Toverin levitysosasto.

PUOLUEASIOITA

Urheilukilpailut Ala-Columbian kesäjuhlilla.

Syyskuun 4, 5 ja 6 päivinä vietettävissä kesäjuhlissa Astoriassa toimeenpannaan viisiottelut urheilussa juhlien yhteydessä. Viisiottelun eri lajit ovat seuraavat: kuula, korkeushyppy, keihäänheitto, pituushyppy ja kolmiloikkaus. Palkintoina jaetaan kirjallisuutta (voittajan valinnan mukaan). 1 palkinto $7.50, 2 p. $5.00 ja 3 p. $2.50 arvosta kirjallisuutta. Kilpailujen järjestäjänä toimii tov. P. Siito.

Kaikki urheilijat valmistamaan itsensä kilpailuja varten kesäjuhlissa.

Kesäjuhlakomitean kokous pidetään lauantaina 14 p. kello 7 Astorian S. S. Klubin talolla, jossa lopullisesti hyväksytään kesäjuhlien ohjelma. — J. Y. Hopeavaara, komitean sihteeri.

Aberdeen, Wash.

S. s. klubin kokouksessa t. k. 3 p. päätettiin tilata 30 kappaletta Toveria kahden kuukauden ajaksi sellaisille henkilöille, jotka syystä tai toisesta eivät ole sitä itse tilanneet. Toveritar Mrs. Tanttari sanoi itsensä irti klubin taloudenhoitajan toimesta. Paikka päätettiin julistaa avoimeksi elok. 17 päivään mennessä. Jotenka ne toverit, jotka haluavat itsellensä pientä sivutointa, voivat hakea haalin taloudenhoitajaksi, joko kirjeellisesti tai tulemalla klubin kokoukseen 17 p. t. k., jossa voipi ilmottaa suullisesti vaatimukset mitä sanotusta toimesta haluaa.

S. S. Järjestön puhuja A. Hyrske puhui täällä parina iltana. Ensimäisenä iltana selosti hän järjestötoiminnan tarpeellisuudesta, kuinka se on välttämätöntä työläisten kuuluu järjestöön, jos mieli jotain tehdä luokkataistelun edistämiseksi. Hän kehoitti meitä aberdeeniläisiäkin tulemaan takasin S. S. Järjestöön. Sanoi tarvittavan meitä siellä mukana vasemmistolaisuuden puolesta taistelemassa oikeistolaissuuntaa vastaan, jota taistelua parhaillaan käydään S. S. Järjestön sisällä järjestön valloittamiseksi vasemmistolaisten käsiin.

Toisena iltana selosti hän Kolmannen Internatsionalen kantaa parlamenttaariseen toimintaan nähden. Sanoi Kolmannen Kansainvälisen ottavan myöskin osaa parlamenttiin tai muuhun sen sijaiseen, lakia laativaan — porvarilliseen edustuslaitokseen. Ei kuitenkaan Kolmas Kansainvälinen anna siihen kuuluvan järjestön ruveta ajamaan parlamentissa mitään sellaista asiaa, mikä on sen periaatteitten loukkaamista, kuten sotavarustusten puolustaminen ja monet muut kysymykset, joihin Toinen Internationale otti osaa. Hän ei myöskään kehoittanut puheessaan sitä, että työläisten edustajan pitää vaatia parlamentissa sitä tai tätä pikkuparannusta, koska Kolmannen Kansainvälisen periaatteet estävät sellaisen. Vaan hänen mielestään pitää työväen edustajan näyttää työväestölle, mikä laitos on parlamentti, selittää sen vain olevan semmoisen laitoksen, että sillä petetään tyhmää ja tietämätöntä kansanainesta, jotka ovat siinä luulossa, että kaikki asiat menevät aivan niinkuin edustajalaitoksessa päätetään. Hän sanoi jo olevan suurkapitalistien semmoisessa asemassa yhteiskunnan "runnaamiseen" nähden, etteivät enään tarvitse parlamenttia, koska ne saavat sotaa y. m. tarkoituksia varten rahaa lainojen nimessä ja niillä rahoilla pelaavat niinkuin heidän etunsa kulloinkin vaativat.

Puheen loputtua pidettiin pieni keskustelu puheen johdosta. Ensimäisen puheenvuoron käytti J. Miettinen. Hän sanoi: "Jos puhuja ei olisi puolustanut Amerikan Sosialistipuolueeseen kuuluvaa S. S. Järjestöä, niin olisi puhe ollut aivan Kolmannen Kansainvälisen mukainen." Sitte kysyi M.: "Onko puhuja sillä kannalla, että työläisten pitäisi äänestää Am. Sosialistipuolueen ehdokkaita tulevissa vaaleissa?" Saatuaan puhujalta vastauksen, "on", jatkoi M.: "Ei kenenkään pitäisi äänestää Debsiä presidentiksi, koska siten vain sosialistipuolue keräisi itselleen kannatusta työläisiltä. Elhän Debs — enempää kuin muutkaan vallankumoukselliset työläiset — hyödy siten mitään. Ainoa etu mikä siitä sosialistipuolueen vaalilistan äänestyksestä olisi: alkaisi puolue siten saada työläisten luottamusta ja saisi silloin työläisiltä rahaa, jolla tehdä semmoista agitatsionia mikä on vahingollista työväen luokalle."

Myöskin painosti M. sitä kohtaa puhujan puheesta, jossa hän kehoitti menemään edistysmielisten työläisten A. F. L.-järjestöön tekemään sen sisällä vallankumouksellista agitatsionia, ettei sen sisällä saada mitään aikaan, vaan on parempi tehdä valistustyötä sen hajoamiseksi ulkoapäin.

Seuraava puheenvuoron käyttäjä oli H. Miettinen. Hän myöskin painosti sitä seikkaa, ettei taantumuksellisten järjestöjen sisällä voi tehdä minkäänlaista kasvatustyötä, joka johtaa toisaalle niiden järjestöjen periaatteita. Ja joka semmoisen tilaisuuden ottaa, että menee toimimaan vanhoillisten järjestön periaatteita vastaan, niin on parasta varoa, ettei menetä henkeään niitten johtajien taholta saadun painostuksen takia.

Kolmas puheenvuoron käyttäjä oli K. E. Heikkinen. Hän puolusti pu-

ENNENKUIN OSTATTE TRACTORIN

ottakaa selvä mitä CLEVELANDILLA voi tehdä. Kaksi konetta käytännössä Nasel-Knappton tiellä. Käykää niitä katsomassa. — Kysykää osotteella:

ALEXANDER-BADLEY CO.

425 E. Morrison St., PORTLAND, ORE. —TAHI—

Penttilä & Pellervo, Nasel, Wash.

HEISKARIN VELJESTEN

Räätälin Liike Chicagossa

On tunnetuin ja varmaan kaikista luotetuin ja suurin suomalainen räätälinliike tässä maassa.

Liike, jonka valmisteet puhuvat puolestaan. KYMMENIINTUHANSIIN NOUSEVA TYYTYVÄINEN TILAAJAJOUKKO yli tämän laajan tasavallan tietää todistaa vaatteittemme kunnollisuudesta ja sopivaisuudesta. Olemme valmistaneet vaatteita viimeiset yksitoista vuotta ja useimmat entiset tilaajamme ovat tämän ajan kuluessa UUDISTANEET TILAUKSENSA, SUURIN ENEMMISTÖ niistä noin kymmenen kertaa ja yli siitäkin.

Joka ainoa vaatetilaus valmistetaan tilaajan omien mittojen ja hänen vartalonsa rakenteen mukaan. HUOLELLINEN JA REHELLINEN KOHTELU VARMASTI TAATAAN KAIKILLE.

Meillä on EHDOTTOMASTI PARHAIMMAT KANKAAT mitä on saatavissa ja ne ovat juuri tehtaasta saapuneet.

Voitte luottamuksella antaa vaatetilauksenne asiamiehillemme ja vakuutamme, että tulette olemaan tyytyväisiä, sillä me annamme teille rahanne edestä tavaraa.

O. A. HAYSKAR BROS. & CO.,

358—366 W. Madison St. CHICAGO, ILLINOIS.